

DEBRECENI EGYETEMEI EGYESÜLJETEREK!

ADATE DÖK

KÉRDŐJEL

1991. március 12.

22 oldalas!!!

EXKLUZÍV INTERJÚ DR. MÓDIS LÁSZLÓ OKTATÁSI REKTORHELYETTESSEL

?: Hogy áll a munkájával? A takarítást végzi, vagy elkezdte a berendezkedést is?

V: Sem egyiket, sem másikat. Egy füzetet teleírtam eddig azokkal a gondokkal, problémákkal, amelyekkel találkoznom kellett. Sajnálatos módon nagyon sok minden tartozik az oktatási rektorhelyettes kompetenciájába, ezek egy része feleslegesen. Az ember egyelőre nem tud mást csinálni, mint úszik, akár a falevél a víz tetején, és érdemi munka helyett tűzoltó munkát végez. Én nem erre vállalkoztam. Néhány elképzelésemet azonban már elkezdtem megvalósítani. Az első számú elképzelés az volt, hogy legyen rend az infrastruktúrában. A Tanulmányi Osztályon, azt hiszem, kellemes együttműködés alakult ki Kiss Józseffel és csapatával. Ez döntő, mert egy kis adminisztrációs hiba is óriási viharokat tud kiváltani. A második dolog, hogy nem lehet másképpen egy ilyen bonyolult rendszert működtetni, csak ha minden területnek megvan az egyszemélyi vezetője és felelőse. Remélem, ezt a kollégáim tudomásul vették. A legfontosabb feladat azonban, úgy érzem, mégis az oktatási reform és az oktatói munka becsületének helyreállítása. Megalakult az Oktatási Bizottság, megvan a Tanulmányi Albizottság új vezetője, és máris odaadtam a hallgatók kezébe azt az 1987-ben, az ET által elfogadott törvényt, amely a hallgató-oktató feed back alapelveit tartalmazza. Ezt megvitatjuk, átalakítjuk, ha kell, és szeptembertől működtetjük. Rendbe kell tenni a jelenlegi harmadév jövővi tanmenetét. Egy Minibizottság, mely részben a Tanulmányi Albizottság, részben az Oktatási Bizottság tagjaiból alakult, elkezdte a munkát. Ezt nagyon gondosan kell végezni, szakprofesszorokkal, tanulmányi vezetőkkel, hallgatókkal együttműködve.

?: Ez az átalakítás kb. miből állna?

V: Bizonyos tantárgyak más óraszámúak és más elképzelésben kerülnének oktatásra, hiszen a jelenlegi első három év kicsit más curriculum szerint tanul, mint a felsőbb évesek. Ez nem egy heroikus sebészeti munka, ez úgynevezett aprómunka. A heroikus sebészeti munka -ha szabad ilyen kifejezést használni- a teljes curriculum átnézése, kvalitatív és kvantitatív átalakítása lesz. Ennek ügyében a következő terv van: minden tanszékvezető fog kapni egy körlevelet, amelyben megkérjük az illető diszciplinára vonatkozó teljes curriculumot lebontva hetekre, órákra és megkérdezzük azt, hogy saját curriculumán belül milyen változtatásokat kíván végrehajtani, mennyiségit és minőségit. De azt is megkérdezzük, hogy más diszciplinák területén van-e valamilyen elgondolása. Remélem, fogunk kapni egy pár hasznos tippet. Ezen adatok birtokában az Oktatási Bizottság szeretne a következő céloknak eleget téve új, az eddigieknél hajléko-

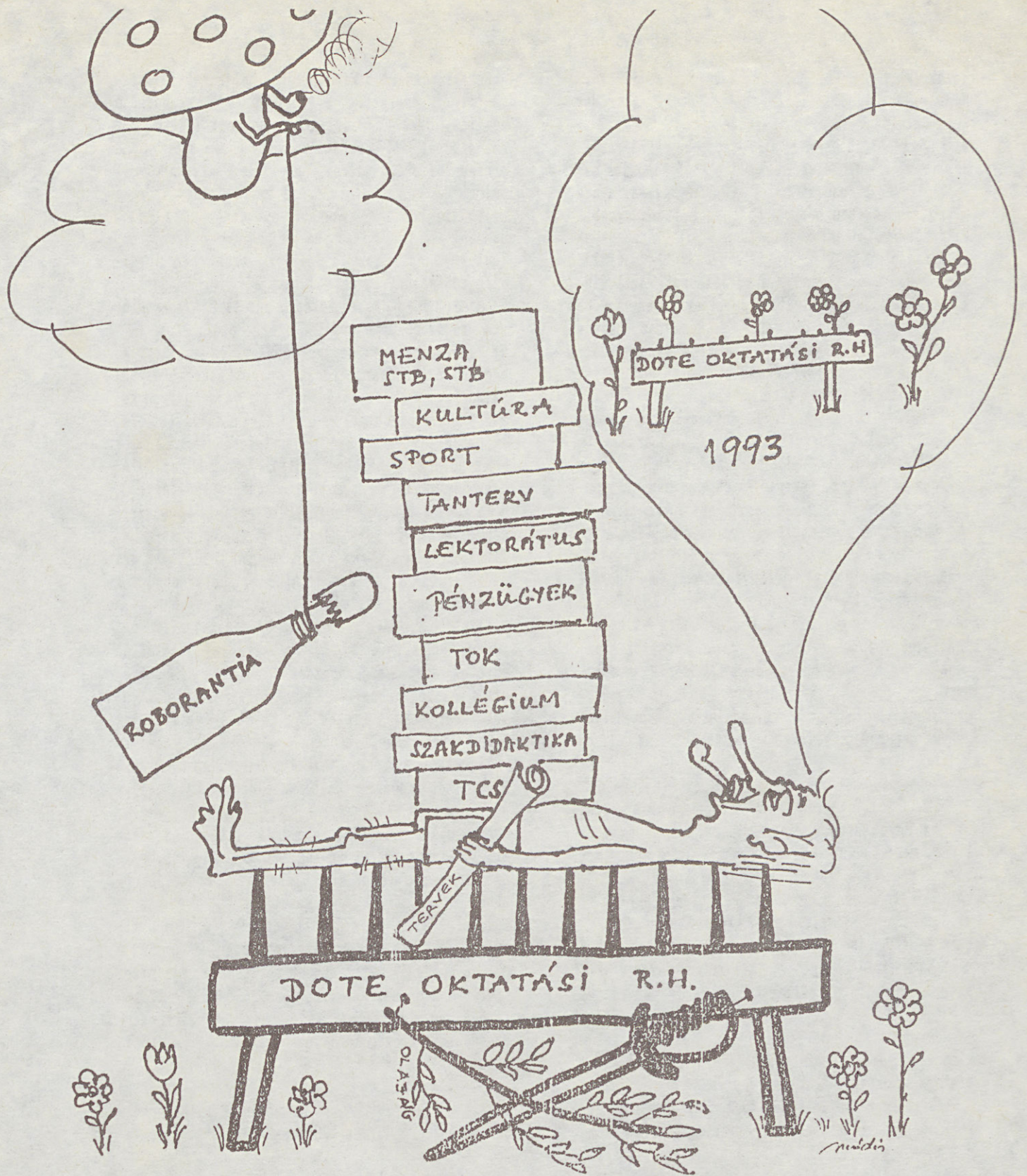
nyabb és modernebb curriculumot csinálni: csökkentjük az átfedéseket; bizonyos kórosan expandált tárgyakat egy kicsit szorítsunk vissza, az úgynevezett kis tantárgyakat, melyeket az utolsó oktatási reform méltatlanul süllyesztett az elfogadhatatlanság szintje alá, helyezzük vissza a méltó helyre; a gyakorlati oktatás legyen színvonalasabb, kics csoportos, elsősorban a klinikákon; a klinikai gyakorlatokat ne fragmentáljuk, hanem nagyobb -félnapos vagy akár hosszabb- egységekbe integráljuk; minél több gyakorlatot, szemináriumot és minél kevesebb előadást tartsunk; emeljük a vizsgáztatás objektivitását és színvonalát, elsősorban a felsőbb éveken. Természetesen mindennek alapfeltétele a közös megegyezés oktatókkal, hallgatókkal, majd pedig az igényes, lelkiismeretes és ellenőrzött végrehajtása mindazon módosításoknak, amelyeket az ET majd elfog fogadni a tervekben.

?: Tudna mondani néhány példát a kórosan expandált tárgyra?

V: Nem szívesen mondanék most konkrét példákat, mert ezzel személyeket sértenék, de ezek jelentős része elméleti tantárgy.

?: Sokat fordított eddig is a feed back-re, találkozott a hallgatókkal. Elégé aktív visszajelző a hallgatóság?

V: Ha a kérdés az eddigi oktatói pályafutásomra vonatkozik, akkor azt mondom, hogy igen. Ha az oktatási rektorhelyettesi funkcióba kerülésem óta eltelt rövid időre, akkor nem. Találkoztam az első két évfolyammal, igaz egyik gyűlésen sem volt több, mint 40 ember. A másodévesek nem mondtak semmit, az elsőők aktívabbak voltak és sok okos dolgot hallottam. Találkoztam a DOK képviselőivel is, tőlük írásban is kaptam problémalistát. Javárésze nagyon megfontolandó, nagyon értelmes javaslat, ezeket meg is fogjuk oldani. Más részterületeken viszont várunk kell még. Az a véleményem, hogy a hallgatóság sokkal nagyobb számban és ambícióval vesze magát a közügyekbe, mert ha ezt nem teszi, mindazok a törekvések, amiket én is kitűztem, hogy a hallgatóság jobbak felére támaszkodva javítsunk számos dolgot, kudarcha fognak fulladni. A hallgatóságnak van egy piciny rétege, ez a réteg aktív: nagyrésztük közügyekért bátran harcoló, értelmes, borotvaéles eszű és sasszemű. Rendkívül elszomorít azonban, hogy a hallgatóság nagyrésze nem érdekelt a közügyekben, abban érdekelt, hogy meglegyen a pénz, meglegyen a vizsga, lehetőleg minél kevesebb energiabefektetéssel. Ezen változtatni kellene! Annak a célkitűzésnek az érdekében, hogy az ifjúságot felébresszük álmaiból, hajlandó vagyok minden nemes eszköz használatára, és kérem mindenki támogatását.

STATUS PRAESENS

?: Mi lehet az oka, hogy ennyire pang a diákélet? Mert ha oki terápiát akarunk folytatni, akkor meg kell találnunk az alapbetegséget is.

V: Ez jellemző a magyar társadalom nagy részére is. Az ifjúság, a gyerekek, a felnőttektől tanulják meg a jót is meg a rosszat is. A mai DOTE hallgatók egy olyan rendszerben nőttek fel, ahol a közügyekben való részvétel egy kicsit furcsa volt. Egyeseknek ez a rendszer örökre elvette a kedvét, hogy kiálljon az esőre és vállalja a küzdelmeket. Állítólag a nyugati ifjúság aktivitása sem lényegesen nagyobb mint a mi ifjúságunké. Igaz vagy nem igaz, nálunk egy kicsit más a helyzet, mint egy konszolidált nyugati államban. Itt még több nemes indítatású közéleti aktivitásra lenne szükség.

?: A IV. és V. évek rövidnek tartják a vizsgaidőszakot. Tervezi-e a meghosszabbítását?

V: Ebbe érdemben nem tudok beleszólni, ehhez jobban kellene az ügyeket ismerni. Az én szememben nem maga a szorgalmi időszak az, ami alatt a vizsgára készülünk, hanem a szemeszter. Nem azon múlik a vizsga sikere, hogy néhány nappal rövidebb vagy hosszabb a vizsgaidőszak. Amennyiben mégis néhány napos expanzióról van szó, arra bármikor hajlandó vagyok, ha ezirányú kérésüket meg tudják valamivel indokolni. Sajnos az egész egyetem oktatási színvonala, ha hízelgő akarok lenni, közepes. Nem hiszem azt, hogy ezt a szintet tovább kellene súlyosítani azzal, hogy vizsgaidőszak tágitással igen gyenge képességű, hanyag hallgatóknak adunk több esélyt.

?: A szabad oktatóválasztásról mi a véleménye?

V: Itt hangsúlyozottan magánvéleményt fogok mondani. Ez egy nagyon jogos kívánság, és hasznos is lenne, mert tudjuk azt, hogy van jó oktató, meg van rossz oktató. Az a kollega, aki szakmáját nem műveli alkotó módon, nem lehet egyetemen jó oktató. Olyan nincs, hogy valaki csak kiváló pedagógiai érzékkel ad tovább egy tanrendi anyagot, még akkor sem, ha a hallgatóság egy része nagyon hálás ezért. Az én szememben az oktatói ideál a jó tudományos reputációra épülő magas szintű oktatómunkát végző szakember, aki emberi példakép is. A szabad oktatóválasztás jelentősen stimulálná a jó kutatók közül azoknak az oktatói tevékenységét is, akik eddig ezt a területet nem tekintették fontosnak. Tehát én híve lennék, de tudom, hogy ez óriási galibákat okozna, mert képzeljék el, mi lenne, ha az egyik oktatónál 90 hallgató tolongana, a másik oktató csoportjában egy-két ember lézengene. Nem tudom azt sem, hogy egy adott pillanatban egy kis hallgatói közösség megbízhatóan el tudja-e dönteni, hogy ki a jó oktató...

?: Ön azt mondja, hogy a hallgatóság nemigen tudna különbséget tenni a populáris és a jó oktató között?

V: Rövidtávon biztos hogy nem. Ez a bizonyos hallgatói feed back mechanizmus, aminek segítségével

igenis információt fogunk kérni hallgatóktól oktatókról, intézetekről, rövid távon nem használható semmire. Mert hogy nyilatkozzon az a 160-200-250 hallgatóból álló populáció egy professzorról, a professzor előadásairól, ha esetleg egyen sem volt jelen. De 4-5 év alatt egész biztos, hogy korrekt adatbázis kerül a kezünkbe, és akkor azt tudjuk mondani egy kollegának, hogy "Ön rossz oktató", azt tudjuk mondani egy intézetnek, hogy "nem fordít elegendő gondot az oktatómunkára".

?: Az előző kérdéshez kötődik egy kicsit a katalógus rendszer. Ön szerint ez jó módszer?

V: Semmiféleképpen nem jó módszer, és azt hiszem, hogy a legtöbb tanszék ezt nem is szereti. Ha alkalmazza, akkor igazándiból ő sem veszi nagyon komolyan. Adminisztratív eszközökkel a hallgatót oda-kényszeríteni nem lehet. Olyan információkat kellene közölni előadásokon, amiről tudná a hallgató, hogy ezek újak, fontosak, nincsenek a tankönyvben, de a korszerű orvosláshoz szükségesek, ezért vizsgán is megköveteltetnek. De nem vagyok túlságosan álmodozó ezen a területen. Nemrég hallottunk egy neves amerikai professzortól itt, Debrecenben egy előadást. Arról beszélt, ami nekünk is gondunk: a hallgatók nem jártak az egyik Új-Mexikói egyetemen sem előadásra. Pedig ott is voltak jó oktatók. Az egyetem vezetői megpróbálták stimulálni a tanszékeket a színvonalasabb előadások tartására. A hallgatók akkor sem jártak be. Az egyetemi oktatói kar ekkor arra a következtetésre jutott, hogy a hallgatóság ezt az oktatási formát nem fogadja el, ezért kitörölték a curriculumból az előadást. Egy teljesen új rendszert kreáltak, amit úgy neveztek el, hogy problémaorientált tutoriális oktatás. Egy-egy oktató kis csoportokban foglalkozik -adott program szerint- egy néhány fős hallgatói csoporttal. De ebbe most ne menjünk bele, mert részleteiben nagyon felületesek az információim, és nem vagyok annyira a fellegekben, hogy azt higgyem, hogy ezt mi itt a DOTE-n a közeli évtizedekben meg tudnánk valósítani. De mindenesetre ez intő jel számunkra a tekintetben, hogy a klasszikus, úgynevezett akadémikus előadásokat erősen korlátozzuk és a szemináriumok, gyakorlatok számát növeljük.

?: Miért ragaszkodott ahhoz, hogy az ET Oktatási Bizottságába csak 4-es, 5-ös tanulók kerülhessenek? Ön szerint egy hármas tanulónak nem lehet jó ötlete?

V: A hármas tanulónak, meg a bukott hallgatónak is lehet jó ötlete. Úgy gondoltam azonban, hogy ennek az Oktatási Bizottságnak tekintélyes emberekből kell állnia és a szakmai tekintély egyik része a tanulmányi eredmény. Mint ahogy a Tudományos Bizottság oktatói tagjai tudományos minősítéssel bíró emberek. Tudom persze azt, hogy a tudományos minősítés sem mindig igazi mérce, se pro, se kontra, de egyfajta mérce, aminél jobbat nem tudott még eddig senki kitalálni. Így a tanulmányi eredmény is egy

mérce. Tehát én nem akartam ezzel senkit megbántani, de nem akartam azt sem, hogy közepes vagy annál gyengébb tanulók hozzanak olyan döntéseket, nyújtsanak be olyan javaslatokat, amelyeknek a jogosságát saját hallgatótársaik kérdőjelezik meg, éppen emiatt.

?: Mi a véleménye az Universitasról oktatási rektorhelyettesi szemmel?

V: Nagyon jó lenne, ha végre igazi egyetemé válnánk. A mi kis zárt életünk is oldódna. Az a jogos vád, hogy mi úgynevezett szakbarbárképző egyetem vagyunk, kevésbé illethetne bennünket. Technikailag is egyszerűbb lenne a helyzetünk, mert van egy csomó átfedő intézet, így nyernénk embert, energiát egyaránt. Attól félek azonban, hogy mire az Universitas gondolatából igazi tett lesz, olyan szinten, ahogy azt sokan reméljük, már te vagy valamilyen társad lesz a rektorhelyettes.

?: A felvételi rendszer reformját tervezi-e?

V: Én nem tervezhetek semmilyen reformot, mert erre központi előírások vannak. Egyelőre a felvételi vizsga szükséges rossz, amit igyekszünk minél korrektebbül működtetni, hogy legalább a bundázásokat, a durvább félrenyúlásokat minél nagyobb mértékben tudjuk elkerülni.

?: Az oktatói gárda felújítását tervezi-e?

V: Én oktatói gárdát nem tudok felújítani, ez tanszékvezetői probléma. A tanszékvezető kötelessége, hogy megítélje embereit. Időben korrektül mondja meg egyes embereknek, hogy véleménye szerint inkább más területen találja meg a számítását... Ezt sok klinika és intézet jól csinálja, mások kevésbé. Talán ez a bizonyos feedback mechanizmus segíteni fog. De ettől sem várhatunk csodát.

?: Panaszkodó másodévesek kérdezik, hogy valamilyen módon lehet-e könnyíteni a nyakukba zúduló terheken?

V: A rövid válasz az, hogy nem. Ezek a terhek nem akkora terhek, mint amekkorának egy másodéves hall-

gató látja. Nagyon nagy terhek, de nem megmászhatatlan hegyek, és nem átrághatatlan kásahegyek. Amióta a világ világ, az orvostudomány mindig nehéz volt. Ennek az eleje különösen nehéz, mert egy serdülőben lévő vagy éppen a serdülőkoron túlesett ifjunc egy új világgal és új követelményrendszerrel találkozik. Nem öt oldalt kell megtanulni egy-egy órára, hanem egy tudományterületet kell áttekinteni egy-egy vizsgára. Ez nagyon nehéz dolog, de mégis az eddigi több száz éves gyakorlat bizonyítja, hogy az erre vállalkozók java része végig tudta csinálni. Semmiképpen sem gondolom azt, hogy a vizsgaszint beállításában engedményt tegyünk. Az sem képzelhető el, hogy bizonyos tantárgyakat az első két év curriculumából kitörlünk. Amit el tudok képzelni, hogy ismétléseket, átfedéseket megszüntetünk, de ettől még a másodévesek terhelése nem válik kisebbé. Ez egy erőpróba, aki ezen az erőpróbán túl lesz, az büszke lehet magára, és én azt szeretném, hogy ugyanilyen erőpróba legyen a harmadév, negyedév, ötödév, hatodév is.

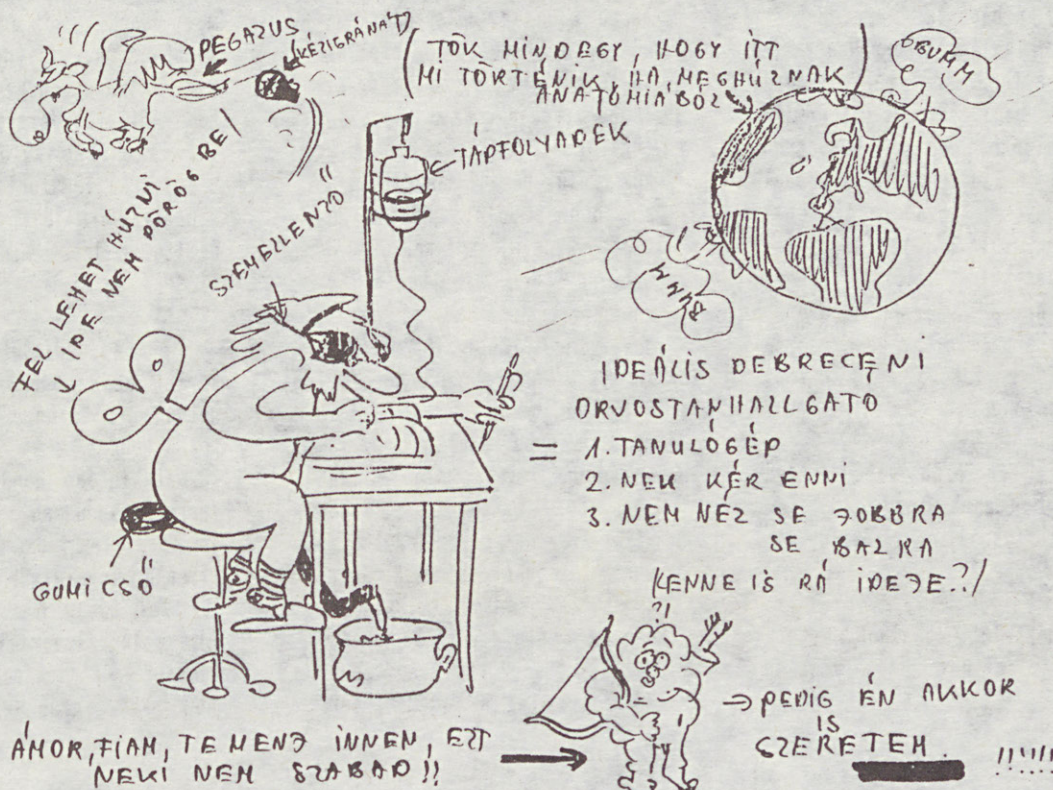
?: Együtt óhajt-e működni a DÖK-kel?

V: A munkámat bölcs, lendületes, bátor hallgatói közösségekre támaszkodva szeretném végezni. Így szeretnék együttműködni a DÖK-kel, a MOE-val, a Kollégiumi Bizottsággal stb. Ugy-érzem, a probléma az, hogy a hallgatóság nagy része érdektelen.

?: Nem érzi úgy, hogy a DÖK néha olyan témákba akar beleszólni, amik túlmutatnak a diákság kompetenciáján?

V: Nekem sem tetszik, hogy egyes hallgatók úgy gondolják, nekik kell az egyetem összes ügyét eldönteni. Ugyanakkor az sem fair, hogy az oktatók egy része szeretné a hallgatókat mindenhol kiszorítani. Ezért kell közösen körülhatárolnunk azokat a területeket, ahol a hallgatók esetleg szerény oktatói segédlettel gyakorlatilag teljesen önállóan, felelősséggel tevékenykedhetnek.

?: Köszönöm a beszélgetést.

Gyakorlati jótanácsok

Igen sajnálatos, de az utóbbi félév tagadhatatlan tapasztalata az, hogy egyetemünk hallgatóságából kivesszini látszik az a sajátos érzék, amely a különböző gyakorlatokon való eredményes részvétel alapfeltétele. Igen kellemetlen tény ez, melynek pusztá meglétét sem nézhetjük tétlenül, hisz a kollektív alkalmatlanság eme oroszlánkölyke, ki egyelőre csak körmeit mutogatja, fenévaddá növekedve könnyen oktatásunk rákfenéjévé válhat, és alapjában rázhatja meg hazánk, sőt a világ orvosképzését. Ezért, mielőtt még a dolog következményei túllépnék a végzettség innenső határát, főleg a fiatalabb generációkra gondolva - útjára bocsátjuk sorozatunkat, melynek küldetése e vészes tendenciák visszafordítása, de legalábbis megfékezése.

Első rész: anatómia

Belépve a boncterem rajtadköpeny kézbenszike a meglehetősen de csigalépcső orrfacsarva a fej elfordítandó taknyolaterális konzol, fojtogató formalinhalálérzet per két hasbarúgás közt megint foszló lábcédula magány, csigarongyos boncbarlang hullahó mediánszagítál viviszekció miközben régijó (k)analís átellenes hovatovább konyhanazális egyenesen dorzovolár kurvatúra rongyanatómia egyenlő pokol.

A későbbiekben tapasztalni fogjuk, hogy az egész gyakorlatnak annyi értelme van, mint az előbbi mondatnak.

Kezdes előtt legalább öt perccel jelenjünk meg a helyszínen. Köpenyt mindenképpen vegyünk

fel, nehogy valamit beszenyeyezzünk a ruhánkkal. Igyekezünk a kihelyezett fotelok közül a legkényelmesebbet elfoglalni (néha nehéz választani, ugye?). Kb. negyedóránk van egy kényelmes terpeszkesésre. Ekkor beront az oktatónk, miáltal rögtön felborul a rend. Ne is sokat méltatlankodjunk, tápáskodjunk fel, és rögtön lássunk munkához. Válasszuk ki a legszimpatikusabb tájéket (lehet mást is, a regio urogenitalisból úgyis hamar ki fogunk ábrándulni), és nyissuk meg. Minden metszést T, Y vagy SZ alakban ejtsünk. Ha elszabtuk, ragasszuk vissza az egészet és kezdjük előlről. Ha a megnyitás jól sikerült, innen már könnyű dolgunk lesz.

Egyetlen dologra kell kinosan vigyázni, és ez a zsír szövet, másnéven szalonna. A többi zavaró, felesleges dolgot gondosan távolítsuk el. Az idegeket idegtéppóval tépjük ki, az ereket előbb érfogóval fogjuk meg, és amikor már nem ficákolnak, bonckapával gyökerestől irtsuk ki őket. Az erek és az idegek megkülönböztetésére egyszerű módszer áll rendelkezésünkre. A kérdéses képletet kitaratóan követjük, ha kell, kilométereken át. Ha a májba jutunk, amely a tüdő és a belek közt félúton van (második ájtáró jobbra, délután öttől héttig), akkor idegről van szó. Ha eret követünk, eljutunk a lépbe, amely onnan kapta nevét, hogy minden ideér lép be. Ha a képlet a bőrbe vezet, már fordulhatunk is vissza, ugyanis rossz irányba indultunk. Az izmok eltávolítása talán a legkönnyebb. Minthogy ezeket kizárólag az erek és az idegek rögzítik, előbb-utóbb maguktól kiesnek. A csontok felszínéről gondosan kapargassuk le a vesével, belnejükéből agykéssel távolítsuk el az agygerincet.

Ha ilyen szépen eldolgoztatunk, csak úgy repül az idő.

Előfordulhat, hogy munka közben a boncaszitalokon jellegzetes formájú edényeket találunk, melyek zsenge gyermekkorunk emléképeit kaparhatják elő tudat alattink legmélyéből. Mielőtt a dolgot a kétes szobatisztaságunkra vonatkozó ostoba célzásnak tekintenénk, vegyük szemügyre az edénykék tartalmát. Sosem lehet tudni, mikor találunk bennük kezeletlen villamosjegyet, fél almát, kiürült Kakas pasztát, orvosságos szelencét, mérgezett nyílhegyet, sárkányfogát, száz dollárt, vagy egyéb, valamire talán még használható tárgyat. Kitartó keresgéeléssel alaposan felbosszanthatjuk magunkat. Ha pedig igazán ellenségei vagyunk önmagunknak, életkilátásaink mérséklésére használjunk gumikesztyűt. Működése egészen speciális. Mindenféle nedvességet és szennyeződést átenged a külvilágból a kéz felé, de vissza egyetlen atomot sem. Kifordítva is ugyanígy működik, de ez csak a betegesen optimistákat lepi meg. Vannak, akik a kesztyű helyett az ún. ujjvédőt használják. Hátránya, hogy a tenyeret nem védi. Tíz darabot kell belőle venni és külön-külön az ujjakra illeszteni. Gurigába srófolva árulják. A Robinson állítólag jobb, mint a Romantic.

Az eddigiektől a gyakorlat akár dögunalom is lehetne. Arról, hogy ilyesmi ne történhessen meg, az intézet körültekintően gondoskodik. A gyakorlaton ugyanis rendszeresen megjelenik a professzor. Ilyenkor legelőször is locsoljuk fel ájult oktatónkot, és igyekezzünk lebeszélni öngyilkossági szándékáról. Ezután csak akkor enged fel a fagyos

hangulat, ha bal kézzel könyé-
kig az anyagba mélyedve böncol-
lunk, miközben jobb kézzel az
előre kihelyezett kottatartókra
rakott, nagy formátumú, színes
kiadványokat lapozgatjuk.
Egyesek szerint teljesen min-
degy, hogy a kérdéses mű világ-
atlasz, szakácskönyv, St. Pauli
Nachrichten, vagy éppen kutya-
katalógus. Bármelyik kiváltja
az ún. elégedettségi érzetet.
Mások esküsznek rá, hogy min-
dennél jobb a Szentágothai-
féle anatómiai atlasz. Hát, ki
lehet próbálni.

Tovább növelhetjük a
hangulatot, ha munka közben ki-
zárólag szakmai dolgokról kér-
dezünk, vagy beszélgetünk.
(pl.: "Kovács úr, mi lesz a
vacsora?"; "Elgurult a gimbe-
gombon, jajaj!"; "Ezt kapd ki,
te szemét!" stb.) A felsorolt
megpróbáltatásoktól csak az a

csoport mentesül, amelynek egy
másik prof. a gyakvezére. Ő
ugyanis az előbbit, mint hozzá
nem értőt, a gyakorlatról ki-
küldi.

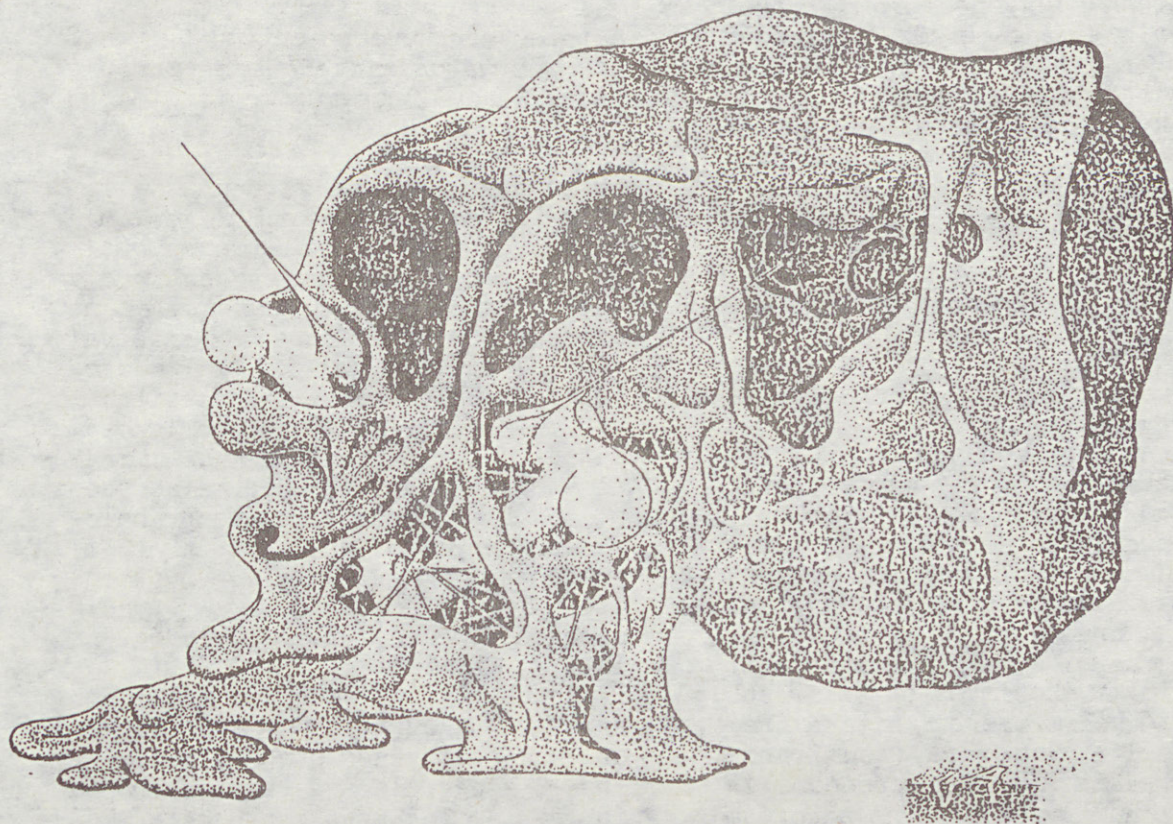
Mire mindezek a dolgok
megtörténnek, jócskán eltelik
az idő. A gyakorlat ugyebár
száz percig tart. Nyolcvan
percnél jelentsünk kinzó derék-
fájást, és álljunk feltűnés
nélkül félre. Így, ha ügyesek
vagyunk, az utolsó húsz percet
teljeen kitölthetjük a távozás
előkészítésével, anélkül, hogy
az aktivitásnak akárcsak a leg-
kisebb hiányával vádolhatna
minket bárki épeszű ember. (Hős
kérdés, hogy éppen ez utóbbi
kitétel miatt mond sokszor csó-
dót a dolgot az Anatómiai Inté-
zetben.)

Először játszuk el
teljes átéléssel az "istennek
nem jön le ez a bűdös keztyű"

című pantomimmonológot; ha jól
sikerül, mindenki el fogja hin-
ni nekünk, hogy véletlenül szá-
kadt le az összes gombunk. Mi-
után mindet összeszedtük, kezd-
jük el élezni a szikénket. A
nyelét, természetesen, úgy
tovább tart. A végén még kevés
is az a húsz perc.

A gyakorlat záróakord-
jaként járuljunk hozzá annak a
sajátos masszának a kialakítá-
sához, amely belül ócska bűdös-
szappanból, kívül vízből, for-
malinból és szerves maradvá-
nyokból áll. Csak akkor mehe-
tünk nyugodt lélekkel ebédelni,
ha már elég vastag bevonat kép-
ződött a kezünkön. Csak így
lehetünk benne biztosak, hogy a
gyakorlat emléke végigkísér
bennünket a nap folyamán.

-Kardos László-

Iuventus ventus (sed iucundus et pulcherrimus est)

Megtisztelő meghívást kaptam a Kérdőjel főszerkesztőjétől és helyettesétől is: írjak valamit a Lapba.

Az ilyen felkérés rendkívül veszélyes! Merő egy udvariasságból születik, elfogadja az ekként megtisztelt (akár udvariasságból, akár magamutogatós grafomániából), azután meg nehéz visszautasítani az irományt azzal, hogy jelentősen alulmúlja a szóban forgó orgánum színvonalát. Csapdahelyzet, amit a Szerkesztő Urak maguknak állítottak, én meg aljas módon itt és most, amolyan megrögzött oktatói reflexekkel (senectus molestus et maledicus est) visszaélek nagylelkűségükkel és ártatlan optimizmusukkal.

Az egyik szemem nevet! Mindig úgy gondoltam, s ebbéli vélekedésemtől nehéz lenne eltántorítani, hogy az ifjúságban igen sok tehetség lakozik. Ennek egyik fóruma a Kérdőjel (a továbbiakban ?), vagy amint csendes magányomban, házi használatra nevezem: KÉRDŐJEL. Szükségesnek érzem, hogy minden orvostanhallgatónak legyen fóruma, ahol megszólalhat, tágabb köz- vagy szűkebb magánügyekben. Igen jó dolgokat olvastam már a ?-ben (és megbocsátanak a jelen szerkesztők és pártoló tagok: közelebbi vagy távolabbi múltban volt elődeiben, pl. a Stethoscop-ban is).

Most azonban tessenek nekem megengedni, hogy inkább azt meséljem el, miért sír a másik szemem!

Mindenekelőtt azért, mert az általam fentebb tehetségében tisztelt Ifjúság kivonult a Körút-ból. Ezt legkevésbé sem mint amaz orgánum jelen pillanatban szolgálatot teljesítő egyik szerkesztője állapítom meg, hanem a DOTE polgáraként. Az én felfogásom szerint az egyetemi polgár alanyi jogon érdekelt alma matere minden ügyében. Oktatóként nagyon is kíváncsi vagyok az ifjabb generáció véleményére, kritikájára, törekvéseire, humorára (néha rendkívül szellemes és nem ordenaré is tud ám lenni!), és hadd ne soroljam tovább, meg mindarra, ami vele és érette történik. Jámbor vágyaimban úgy vélem, hogy az egyetemi ifjúság

is érdeklődik azon dolgok iránt, amelyek őt körülveszik - itt és most - a DOTE-n, legyen szó akár az Egyetemi Tanács tevékenységéről, vagy holmi elvadult oktatók (és buktatók) gondolat- és papírforgácsairól. Mint orvostanhallgatónak az utóbbi szakmai stúdiumot is jelenthet: a senilitas (praecox) jelentkezése, írásban megnyilvánuló első tünetei és progressiója. Szóval nem tudom, hogy miért van szükség ezen az Egyetemen két orgánura. Ez az oly kívánatos Universitas felé vezető út első lépése? Minden bizonnyal megoldható lenne egy olyan közlöny kiadása, ami egyrészt teljesítené azt az információs funkciót, amellyel a formálódó demokrácia idején az Egyetemen fordulnia kellene minden polgára felé, fennmaradó szabad oldalain pedig osztozhatna hallgató, oktató, felsőbb és alsóbb beosztású dolgozó, sőt, alkalmanként valamelyik rektorhelyettes, horribile dictu még a rektor is. Mindez a legkevésbé sem jelentené, jelethetné azt, hogy amaz oldalak sajtószabadságát bárki is megkérdőjelezhetné.

Azt meg még kevésbé értem, hogy a ? szerzői gárdája miért érzi magát a néhai jónevű Anonymus legtisztelőbb jelenkori követőjének!? Névvvel aláírt cikket én még alig-alig láttam ebben a lapban. (Vagy már az alig-alig kifejezés is túlzó eufémia erre?) Készséggel elismerem, hallottam már olyan megjegyzést, hogy aki nálam ...-ból megbukott, az ne szerepeljen nyilvánosan az írásával (és főleg: gondolataival) a közelőtt. De talán mégsem ez az általános vélemény!? A demokrácia iskoláját most járjuk, mi öregek már esélytelenek vagyunk, hogy sikeresen kijárjuk és le is vizsgáljunk belőle eredményesen, de legalább az ifjúságnak kellene azt magáévá tennie, hogy mostantól kezdve pedig demokrácia van, s ha beledöglünk is, de kitanuljuk. Ennek pedig alapja, hogy a véleményem, kritikám, stb. az enyém, én jegyzem, legyen az akár eget rázó ostobaság is. úgy érzem, a névtelenség (pontosabban a fő- és felelős szerkesztő háta mögé bújás) sokszor rossz tanácsadó. Töredelmesen bevallom, ennek példáival visszatérően találkoztam

ránál, jogállásánál és informáltságánál fogva bizonyos kérdésekbe nem lehet beleszólása. Vagy ha jobban tetszik: inkább tanuljon, mintsem beleássa magát mondjuk a tudományos célú nagyműszerek rendelkezésének prioritási buktatóiba (az e mögött álló lobbik és érdekek szövevényes hálójában az objektív szükségesség és szükségszerűség kibogarászásába), nem is beszélve a pénz megszerzésének sziszifuszi munkájáról és erőfeszítéseiről. (Ez a legkevésbé sem jelenti azt, hogy egy külföldet járt TDKs ne szólhatna igen hasznosan és érdemben hozzá efféle dolgokhoz.) Íszintén meg kell mondanom, erős kételyeim vannak a túlméretezett Egyetemi Tanácsban automatikusan 1/3 arányra szabott hallgatói képviseletet illetően. Valahogy meg kellene osztani a feladatokat: mi az, ami az ifjúságra tartozik, s mi az, ami kevésbé. Mint egyetemi polgárra, természetesen minden hallgatóra és minden dolgozóra tartozik minden. De, hogy ki (vagy kik) dönt(enek)... At kellene ezt még egyszer gondolni. (Tudom, ez magasabb szintű jogszabály, de még abból az időből, amikor csak áltattak bennünket a demokrácia ígéréteivel, s pótmegoldások pótcselekvéseibe taszítottak, hogy ne tudjunk a lényegi kérdésekkel érdemben foglalkozni, a magas döntéshozók legitimitásának megkérdőjelezéséig ne juthassunk el.)

Annál is inkább át, mert ahogy végignézttem a hallgatói képviseletet, bizony találtam ott olyan neveket, ha nem is sokat, amelyeket nem szívesen olvastam. (L. fent a nyüzsgős és az elmélyült fenotípus ellentétpárját!) Nem vallom azt az elvet, hogy aki nálam megbukott vagy elégségest kapott, az már semmire sem jó, különösen nem a hallgatótársak képviseletére. De valahol, nagyon kirtikusan (és önkritikusan) mégis csak meg kellene húzni azokat a határvonalakat, ki kellene jelölni azokat a kritériumokat, amelyek között az Ifjúság a maga hiteles képviselőit küldi mindenféle egyetemi grémiumba! Döbbenetes az a közöny, ami ezen az Egyetemen van. Döbbenetes a közvélemény teljes hiánya. Valahogyan a hallgatósnak kellene megmutatnia, hogy van ebből kiút, s mindenekelőtt úgy, hogy hiteles és méltó képviselőket állít. Nem azt gondolom, hogy a tanulmányi átlaguk >4,9 legyen, de a >3,5 talán elvárható. A summa cum UV végzés az egyébként jó közösségi emberek esetén se legyen ajánlólevél sehova sem. Akár abból a megfontolásból sem, hogy leendő betegeinek nem néptribunra lesz majd szükségük, hanem orvosra, s ehhez az illetőnek nyugodt, ülésesezéstől mentes egyetemi felkészülési éveket kell biztosítani. Félek, a közöny, a nekem mindegy, a le van ..., stb. hozzáállás teljes biztonsággal nyithatja meg azok előtt az utat, akik hangoosan, magabiztosan képviselik... kizárólag önmagukat. Jó esetben egykét elvbarátjukat.

Valamikor, falevéllhullás idején tüntetésre készült az Ifjúság. Nem tudom, végülis megemelték-e a kívánt mértékben az ösztöndíjakat (gyanítom: nem), vagy csak kifutott a mozgalom, közeledett a vizsgaidőszak. Aligha lehet bárkinek is kételye afelől, hogy meg kellene oldani az egyetemi diákság anyagi gondjait (a sajátját is meg a szüleiét is), de ez egy ilyen csődben lévő országban (amelyik most - tessenek észrevenni! - egy egyre szűkülő, lefelé haladó spirálon mozog, nem csak gazdaságilag) aligha fog megnyugtatóan sikerülni, egy rossz rendszer nem javítható meg egyetlen eleme kicserélése vagy reparálgatása révén. Ami engem sokkal jobban meggyőzne a DOTE hallgatói

a ?-ben! Távol álljon tőlem, hogy itt elkezdjem ezeket sorolni. Számomra a költői zsengeknek az álnév vagy szignó alá rejtése kerül abba a kategóriába, hogy ha már valaki nem Arany, hát legyen alfa. (Fájlalnam egyébként, ha ezek a nem abszolút koszorús költők visszavonulnának elefántcsonttornyukba, s elzárkóznának a ? szépre és jóra szomjazó olvasói elől. Az ő tehetségük is hozzátartozik ahhoz az imázshoz, amit az orvostanhallgatókról az idősebb generáció kialakíthat magának.)

Sír az én másik szemem egyéb hagyománytól is. A demokráciáról szólva aligha hagyhatjuk ki, hogy az egyik legtörékenyebb társadalmi berendezkedés és gyakorlat ez. A diktatúrákban egy kicsiny de kellőképpen nagyhangú és önös csoport (esetleg csak egy ember) rutinszerűen hajtogatja, hogy övé a szakértelem, ő a mindentudás letéteményese, s mindazt a jót, ami benne összezsúfolódott (Marx, a Jóisten, a Sors, vagy ki tudja kinek-minek a kegyéből), ő a köz és csakis a köz javára valósítja meg és kamatoztatja. Aligha kell példaképpen a közelebbi múlt állampárti sztereotípiáit vennem elő, mindenki emlékszik ezekre. Félek, a demokráciában ugyanez a veszély úgy jelenhet meg, hogy valaki a saját elképzeléseit, céljait, vágyait (írásban és szóban, bármilyen fórumon, de lehetőleg a leghangosabban és legagresszívebben) mint a köz érdekeit adja elő, szerényen felvállalva a képviselő szerepét, legyen akár szó a ? hasábjairól vagy a DÖK valamely döntéséről ill. annak előkészítéséről. Ha megengedik a tisztelt Olvasók, itt sem a kérDÖKjel gazdag példatárából válogatok, hanem elmesélem azt a történetet, amely szerint az I. évfolyam kéressel fordult a Biológiai Intézethez, hogy a dolgozatokat ugyanúgy mint más tárgy(ak)ból, az egész évfolyam egyszerre írja meg. Híreim szerint eme kezdeményezésről, amelyet - hangsúlyozom! - az egész évfolyam kívánságaként adtak elő betérjesztői, a 10-ből 8 csoport még csak nem is hallott. Hogy a maradék kettő esetleg igen és egyet is értettek, arról nincs információm. (Csak zárójelben jegyzem meg, az I. évfolyam igencsak kitölt volna magával ennek a javaslatnak a

megvalósulásával, de ez tulajdonképpen nem tartozik ide.) Szóval, Hölgyeim és Uraim, rengeteg példát kellett már látnom arra, hogy egy kisebbség, kellő átgondolás (sőt alkalmasint megfelelő ítélőképesség) nélkül is - nem kétlem, szintizta jóindulatú tenniakarásból -, olyan dolgokat akar a Hallgatóságra vagy az Egyetemre erőltetni, amitől az embernek borsódzani kezd a háta. (Igaz ez természetesen az egyetemen kívüli berkekben is, sőt!). Azt mondja tanult kollégám, hogy ő úgy veszi észre, van a feltűnni vágyó, nyüzsgős fenotípus, meg van az elmélyülő, csendes, és ezek valahogy kizárják egymást. Szeretném, ha az Ifjúság megtalálná a soraiban (mert megvannak!) azokat a heterozigótákat, aki kellő megfontoltság és átgondolás után, valóban a köz érdekeit szem előtt tartva, s azokért nyíltan és bátran kiállva vállalják mind a többségi akarat, mind pedig az esetleges, ám mindenképpen jogos kisebbségi igények bármilyen fórumon való képviselését.

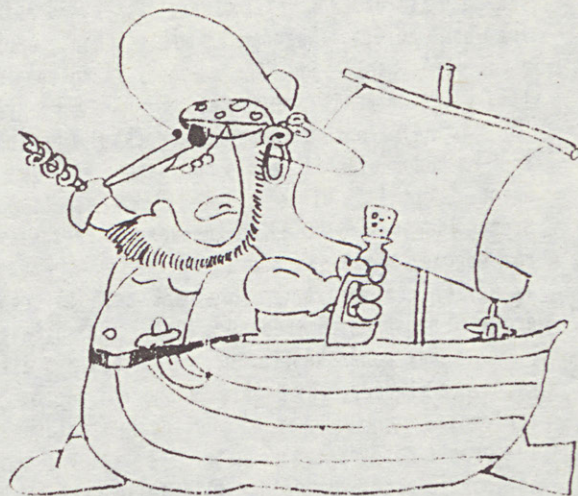

Ehhez szükséges lenne annak a belátása is, hogy bár kétségtelen, az Egyetem van a Hallgatóért és nem pedig fordítva, de az utóbbinak ko-

szándékainak komolyságáról az az lenne, ha egyszer végre az oktatás színvonalának emeléséért szállnának - harcosan - síkra. Ezen az Egyetemen, külső és talán belső okokból is, szinte nullára írták már az oktatást. Megyei kórházak előzték meg, lokálpatrióta becsvágyakból táplálkozó pénzekkel is megtámogatva a városi kórházzá válni vágyó, majd ezt a programját sikerrel megvalósító DOTET. A harmincas évek óta romlott itt az egy hallgatóra jutó oktató, szakdolgozó és beteg arány, a helyiség, laboratórium és mindezek felszereltsége kérdéséről már nem is beszélve. Tessenek már egy kicsit emiatt is tüntetni! Persze támogatom azt is, ha utcára vonulnak menza, kollégium és ösztöndíj és más hasonló ügyekben (zárlójelben azért hadd kérjem meg, hogy ne az meneteljen az első sorban, aki saját kocsiján jár az iskolába, s még csak nem is a Csapókertből vagy Józсарól), de talán eleve inkább a tárgyalóasztalhoz, józan kompromisszum-készséggel. Esetleg még a DÖK telefaxáról is lehetne mondani néhány szegényebb sorsú de kiválóan tanuló kolléga megsegítésére.

Bontakozik demokráciánk. Múltkorában arról olvastam a ?-ben, hogy lehet-e docensből rektor. (Az új egyetemi szervezeti és működési szabályzat szerint már igen.) A válaszóló úgy vágta át a gordiuszi csomót, hogy ha alkalmas a rektorságra, akkor alkalmas a professzorságra is, tehát ki kell nevezni egyetemi tanárrá. Én más megoldást javaslok. Ne fordulhasson az elő, hogy aki alkalmas a rektorságra, az ezen alkalmassági fok elérése előtt néhány évvel ne legyen már egyetemi tanár. Ne hurkolgassunk csomókat, amelyeket azután karddal kell elvágni! Ne nézzük például az egyetemi tanári kinevezésnél, hogy abban az intézetben hány van és másutt meg fele annyi se, tehát... Meg hogy igaz, XY alkalmas, de együtt indult NN-nel, aki ugyebár főleg egyéb területeken villogott az elmúlt években, így nem jutott elég ideje a tanári kvalitások kiutatására, tehát... Nyűgös dolog ez a demokrácia. Mindig azt mondják, hogy az elmúlt 40 évben nem gyakorolhattuk, azért nem megy. Nem gyakorolhattuk mi azt az elmúlt 400

évben sem! De legalább az elkövetkezendő 4-ben álljunk rá egy olyan pályára, amelyen mindenki képeségei és szorgalma szerint futhatja ki magát, nem 3000 m akadályon versenyezve másokkal, akik 100 m-es síkfutásban rajtoltak.

L.A.S.

Ha a ? tud tenni valamit a bontakozó egyetemi demokrácia és az egyetemi közvélemény megszületéséért és kiteljesedéséért, akkor továbbra is buzgó olvasói közé számíthat, s megígérem, nem élek vissza újra Szerkesztőinek és Olvasóinak türelmével. De azért legyen szabad megismételnem fenti javaslatomat és óhajomat: szívesebben olvasom az Ifjúság írásait egy közös orvosegyetemi lapban, hívják azt akár Kérdőjelnek, akár Körútnak, akár másnak.

Schlammdinger József

Emelkedett gondolatok a kollégiumból, avagy hangya bütt az anusomba

De régen voltak azok a gyönyörű, családias éjszakák. Édesanyám rajtam pihentette szerető szemeit, én pedig álmomban szélesen vigyorogtam a szelíd állatokon; a játszó mókuson, bóklászó tehéneken, vakkantó kiskutyákon, akik álmomat kísérték. Sajnálom, hogy amióta elhagytam az édes otthont, ezeket a teremtényeket ronda, izgága dögök váltották fel. Itt, a kettes koliban érthetetlen módon a hangyák.

Hajnalonként izzadságcseppekkel a homlokomon - a hónom aljáról nem is beszélve - vergődöm az ágyon. Szempillám hirtelen felnyílik. Felpattanok. Szemen ide-oda jár. Ijedten keresem az arasznyi vörös dögöket. Az előbb még a mellemen csámcsogtak. Az ágyról nem szállhatok le, mert a padló bokáig érő merő nyüzsgés. Szerencsére álmodtam az egészet.

Egy pohár hűsítő jólesne. A tej már elfogyott, na mindegy, egy csésze "debreceni klóros" is megteszi a konyhai csapból. Rutinos mozdulatokkal lesöpöröm a hangyákat a poharamról és irány a konyha, persze csak a hajnalhoz illő kellő megfontoltsággal. A konyhába lépés előtt előre megfontoltan lehunyom a szememet. No, nem a felkelő nap sugarai csillannak meg szemet vakítóan a tükörként villódzó vadiúj gáztűzhelyen. Egyszerűen nem akarom, hogy a mosogatóban a zsirba fagyott ételmaradékok elvegyék fiatalos étvágyam. Hogy ki tehetné oda? Hm. Pedig boldognak kellene lennem, hogy a koli állatvilága ilyen színes és nem szorítkozik csak a hangyákra.

Az a jó az egészben, hogy hangyairtás már rengetegszer volt, és így, ha véletlenül megemlítjük, hogy nem-e lehetne-e esetleg-e netalántán valamit tenni, akkor jóindulatú tehetetlenséggel jön a válasz: "hiszen nemrég volt hangyairtás". Éjszakába nyúló töprengés után rájöttem, hogy nem hangyairtásra van szükségünk, hanem arra, hogy kiirtsák a hangyákat.

Azt hinné az ember, hogy ilyen megpróbáltatások után a kolilakó a WC-ben legalább bepillantást nyerhet a paradicsom mennyei nyugalmába. Felületes szemlélő számára ez így is van első pillantásra, hiszen nincsenek a budik ajtaján rendszerint ékesítő, szívet felzaklató, ízes kétsorosok. Am ha szemünk perspektíváját kibővítjük, búvósen előtűnik emberi méltóságunk magasztos kis (esetleg nagy) remeke. A probléma ismeretlen arányban oszlik meg az emberek önérzete és az öblítő formai kiképzése között. Néha a vízöblítő sem működik. Aki pedig nyilvánosan kíván szenvedni, találhat magának zár nélküli fülkét is.

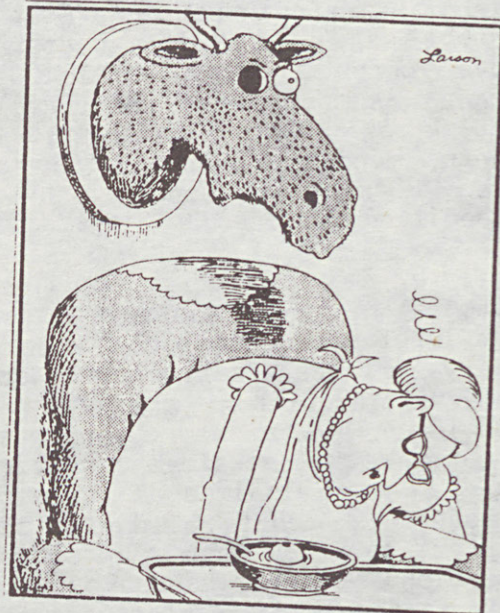
Így fordulhat elő az, hogy kénytelen-kelletlen sorban állunk. Persze ha figyelembe veszem ennek szociálpolitikai jelentőségét is, tud-

niillik, hogy a sorbanállók akarva-akaratlanul az intima szférára terelik a beszélgetés vezérfonalát, így emberi kötelékeket fűznek szorosabbra, új barátságok szövődhetnek, de azért mégis... A zuhanyzó viszont fény az éjszakában - feltéve, ha nem törik össze az izzókat - hiszen van melegvíz is, és ezt nem sok kollégium mondhatja el magáról. Nem csoda, ha ezek után szégyellem megjegyezni, hogy elég nehéz megkeresni az elgurult csapatot, de oda se neki, az ilyen társasjátékok színesítik a diákéletet.

Aki pedig megnyugvásra, kiüresedésre, szellemi leépülésre vágyik, meneküljön a tanulóba, ott csak a legpechesebbeket érhetik afféle balesetek, hogy megbotlanak egy széklábban, ugyanis a tanulók igencsak szűkölködnek olyan bútordarabokban, amelyeknek a székláb szerves alkotórésze.

Hépiend: azért mi mégis nagyon szeretünk a kollégiumban lakni, mert a megpróbáltatások egységbe kovácsolják a feltörekvő ifjúságot. Egyelőre csak a folyosón, kukákon ülve.

-Kis Sz.-

Az orvos odaegy a beteghez:

- Van egy jó, meg egy rossz hírem, Kovács bácsi!
- Kezdje a rosszal, doktor úr.
- Többől amputálni kell mindkét lábát!
- Jézusom! És mi a jó?
- Már találtam vevőt a papucsára!

A leendő apuka idegesen rohangál fel-alá a szülőszoba előtt. Egyszer csak kijön az orvos, karján a bébivel, másik kezében egy bárdal, és így szól:

- 4 kiló 20 deka. Maradhat?

Egy fazon üvölt a sínek között:

- Jajj, a lábam! Jajj, a lábam!
- Odamegy hozzá egy másik:
- Most mit üvölt? Nincs is lába!

thrombosis venae poeticae

BOLYGATÁS

Széles tájon
hosszú gáton
juhász tekint
végig tova,
forró a nyár
heverő nyáj
elpillervede
minden juha.

Messze távol
láthatáron
porfelhőbe
vesző utat,
szűkült szemmel
merev fejjel
juhászember
egyre kutat.

Vad emléket
sötét képet
kavart fel
a szürke por
melyek régen
sötét éjben
történetek meg
valahol.

Örök pecsét
hagyta helyét
mélyen vésődve
a múltba,
melynek nyomát
fájó bonát
fedezel fel
újra, újra.

Közben hasal
teli hassal
az ébredező
lusta nyáj,
melynek hangja
majd elnyomja
mi azóta is
egyre fáj.

Alkonyattal
szór szét a nap
sokezer színt
és ragyogást,
égre fölnez
remegő kéz
megölelné
a kisfiát.

-S.Beller-

TALLÓZÁS a HANGOK c. szabadidő magazinból:

Pálinkás János: Üresség

Nem elég sötét a szoba
Nem elég tompák a fények
Nem elég halk a zörgés
Nem elég üres a lélek...

Miller úr: A pokol

Apró ördögök síránkoztak
a falnak dölve
Az olajosfazekak kinjukban
megrepedtek
Belzebub egy fásosárban
falfehéren
zokogott
A pokolból mindenki elmenekült
Te pedig csak fészülködtél, fészülködtél,
fészülködtél...

Miller úr: Penészszagú szerelem

Ülünk a parton, kéz a kézben,
Penészszagú napsütésben.
Te a fiúkat,
Én a lányokat nézem.

Kraeznai Gyula: Mint minden hatvanas

Mint minden 60-as, egyszerre születtünk,
ám külön lettünk a "kölyökből" férfi, nő.
Kinek nyúg az ország, már lelépett nyugatra,
de a létezés velük is mérhető!

Születtünk, mikor az első magyar beat-dalt
mint örült üvöltést köpött ki a hangszedő,
közülünk sokat elkapott a gépszíj,
de a létezés velük is mérhető.

Születtünk mindnyájan, mint ártatlan gyerek,
pillangószárnyú szőke csecsemő
s mint ördögökre, néznek közülünk sokra
de a létezés velük is mérhető.

Ám így húsz és harminc között az élet nem
játék
és sorsáért felelőssé mind maga tehető.
De ha eljön, ki mindenkit felébreszt
a létezés csak Vele lesz mérhető!

Váratlan

Kaptam egyszer egy csomagot
Az volt ráírva: díjleltolleges

Azóta várom a postást

-Béke-

Kiút

Csókolnám a tested
rejtett zugait
Lennék én a feslett,
lelkes Szulamit
Hódolnék untalan.

Hevernék lábaddal
kékre verve is
Esküdnék oltárnál
hazugságot is
Bókolnék untalan.

Te lennél a Minden,
ósi rejtelem
Te lennél az Isten
kába győtrelem
Áldoznék untalan.

Kivánnálak oly vadul
nyárlént reszketve,
Imádnálak időn túl
térdre ereszkedve
Szeretlek, untalan.

Szerelmem apadatlan kút
Életemben Te lehetsz a kiút.

-Monty Nedda-

Znambolat

Ojjé! nőnap van!
Bőgrémben hűvirág hervad.
Nem az anyám ölt meg engem.

Cserepes ajkakkal
Rágom fogaimat.
Tulipánt is vehettem volna.

-G.P.G.-

Igen.
Talán.
Egyszer fogok verset is írni.
Bizony.

-Béke-

márciusi novellánk

A nők eszéről, hatalmáról és uralkodásukról

Nyugat felé tartottunk. Lovaink frissessége mérséklődni látszott, de derekasan dolgozták le a mérföldeket. Társam, Fekete Bill, a pénzt számolta. Persze, Fekete Bill mindig a pénzt számolja. Különösen, ha sok van neki. Most sok volt, nagyon sok. Nem csoda, hiszen több mint tizenötezer dollár volt kezében és várt számolásra a nyeregtáskában a Dakotai Első Nemzeti Bank és a Nyugat-Texasi Vasúttársaság jóvoltából. Nem ment olyan egyszerűen, mint ahogyan gondoltam, de pisztolyaink fényes csöve meggyőzte a kocsikisérőket és a mozdonyvezetőt, hogy nem mindig többet ésszel.

Nyugat felé tartottunk. Már több, mint öt órája vágattunk a pusztában és Fekete Bill abbahagyta a számolást. Abrándos tekintetét a nap vörösen izzó korongja felé fordította és így szólt:

- Ó mondd el, Jeff! - sóhajtott Fekete Bill.

Rosszat sejtettem, de megőriztem nyugalmamat.

- Ó mondd el, Jeff! - ismételte magát, ami nála kispolgári beszűkültségre utal.

- Hogy volt, amikor utoljára mentél el Rosalie-hoz?

Gyanúm beigazolódott. Fekete Bill már hetvennégyyszer hallotta ezt a történetet, de amikor nyeregtáskája teltsége és lelke nyugalma teljes volt, mindig újra és újra elmondatta velem. Mivel nekem sem volt kedvem ellen Rosalie képének felidézése, belefogtam hát.

Régen volt, nagyon rég. Akkor még Frisco Kiddel tartottuk rettegésben Nyugat- és Kelet-Texas összes vasútvonalát. Azon a bizonyos estén is nagy zsákmánnyal búcsúztunk el a Daily Express úri, bár kissé morcos közönségétől. Néhány órai lovaglás után istenhozzádot intettem Frisco Kidnek és az El Pais rancho felé vettem utamat. Tudtam, Rosalie vár rám. Két éve mindig ugyanúgy várt, és én már előre kívántam tüzes ajkát, forró ölelését, és nem utolsó sorban meleg csipetkés bablevesét.

Közelebb érve a tanyához feltűnt gyönyörű testének körvonala, feszes mellének domborulata, íves nyakának lágy vonala. A leszálló nap fényében ajkai úgy izzottak, mint két hatalmas smaragd. Leszálltam a lóról, és a szerelem és gyöngédség minden jelét kiültetve frissen borotvált képemre, közeledtem felé. A tornác korlátjához érve aggasztó részletekre lettem figyelmes: kedvesem arca nem sugárzik olyan reménykeltően, és mintha a bableves illatát sem érezné kifinomult orrom. Ebbéli töprengésemet Rosalie hangja törte meg:

- Döntöttem! - mondta, és határozottan megmarkolta a korlátot.

- Döntöttem! - dörgött újra az ítélet. Ez az egy szó mázsás teherként nehezült rá szívemre. Megrogyantam és rám kellett számolni. Mindent megértettem. A világ úgy hullt szét bennem, mint kezdő pókerjátékos kezéből a pakli. Felpattantam lovamra és meg sem várva a folytatást, itthagytam ezt a tájat és ezt az asszonyt, aki hűtlenül bánt szerelmemmel. Nem néztem hátra, nem köszöntem. Szívem olyan volt, mint a Bessemer-acél, idegeim a pittsburghi kábelgyárban készültek.

Évek múlva ismét összehozott a szerencse Frisco Kiddel és sok-sok ropogós százdollárossal. Minthogy a Mianight Express utasai is ugyanúgy duzzogtak, és a masinista arca is a megszokott színekben játszott, mint annak idején, erős nosztalgia támadt bennem a régi szép idők iránt. Így hát elköszöntem Frisco Kidtől és gondolataimba merülve kelet felé poroszkáltam. Néhány mérföld ügetés után egy tanyát pillantottam meg. Közelebb érve - szokásomhoz híven - megpróbáltam kívülről becserkészni a házat, mielőtt betértem volna ételért, italért. Óvatosan odaosontam az egyik ablakhoz, ahonnan könnyedén beláthattam az egész szobát. Lefelé tartott már a napkorong az égen, így erősen meresztgetni kellett a szemem a szürkületben. Ki tudja miért, benn sem gyűjtöttek

márciusi novellánk

világosságot. A homályban ketten ültek egymással szemben. Egy nő és egy férfi. Csend volt, légy se moccan. Hirtelen megszólalt a nő.

- Döntöttem! - hasított át a szobán hangja. Azonnal megismertem. Rosalie volt az. De ahelyett, hogy elfutottam volna, tovább figyeltem. A férfi jó családból származhatott, mert nem ugrott fel, de még csak egy kést sem markolt meg, hanem nyugodt, de erélyes hangon így szólt:

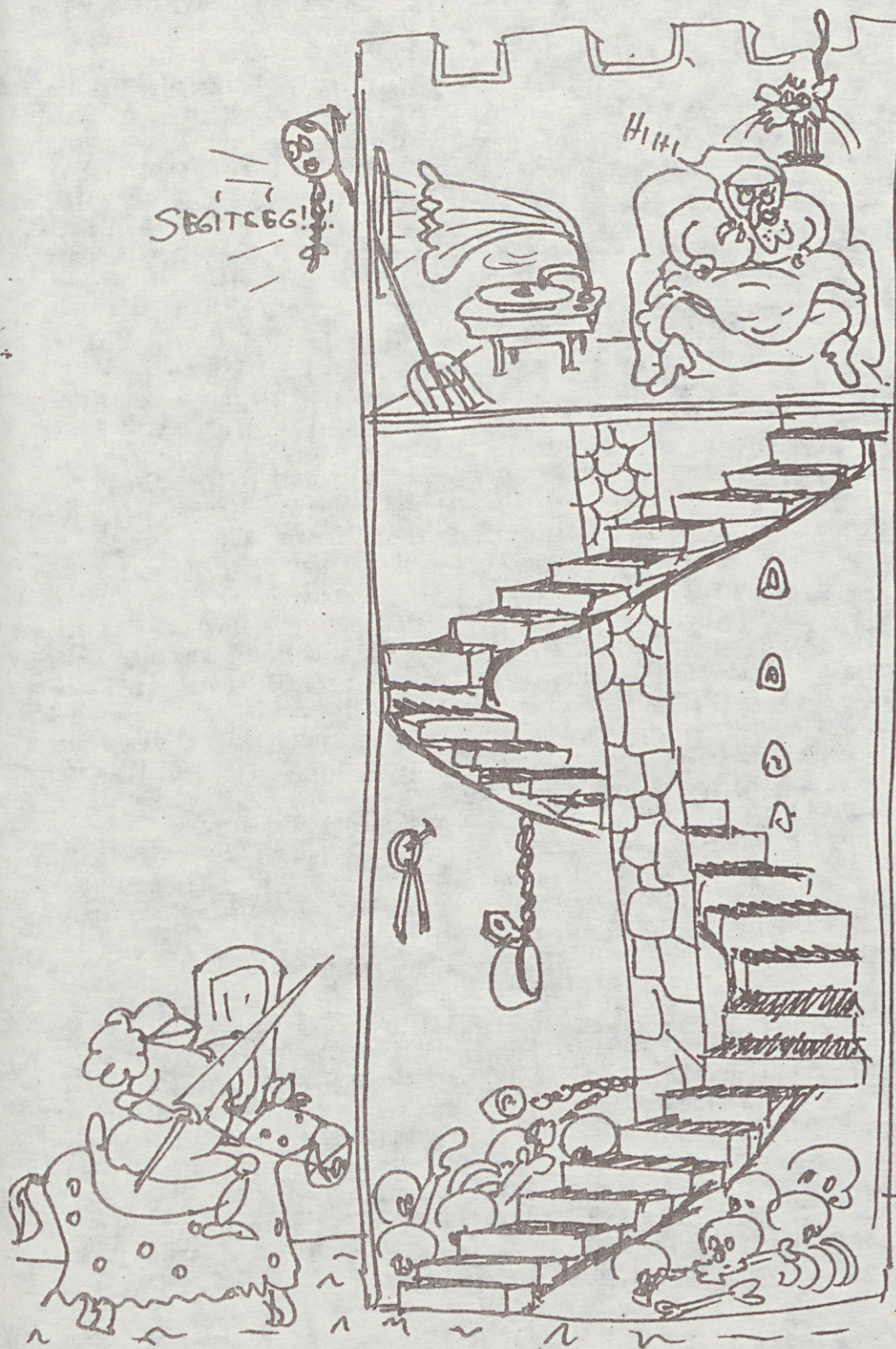
- Miről döntöttél, drágám? - s széles válla, borotvált, ápolt ábrázata mégjobban kiemelkedett a félhomályból.

- Döntöttem! Abból a pénzből, amit a kétéves üszökért kaptál, nem járókát, hanem babakocsit veszünk a kis Richie-nek!

A férfi arcáról eltűnt az aggodalom, vonásai kisimultak. Szeretettel magához vonta a nőt és utat engedve érzelmeinek, gyengéden megcsókolta...

Hát így történt - zökkentem vissza a valóság rideg talajára. Fekete Bill már aludt lova myergében. Nem haragudtam rá, mert tudtam, hogy ő soha sem fog a női lélek rejtelseiben kutatni. Soha nem akarja majd megtudni, mi is a nő. Miféle hatalom birtokosa, hogy boldogság és bánat, hogy szerelem és gyűlölet felett ítélkezhet? Hogy egy-egy szóval döntsön sorsokról? Már-már újra kétségeim közé merültem, amikor eszembe jutott valami. Csendesen Fekete Bill mellé irányítottam hű lovamat, hangtalanul lecsatoltam nyergétáskáját, és nesztelenül, de határozottan elsiettem kelet felé....

- aranka -

...ha Te is akarod

A DOTE Diákönkormányzata február 27-én harmadszor ült össze azt a kérdést eldönteni, hogy kik legyenek az új tagjai a DÖK ügyvivő testületének. Immár harmadszor volt döntésképtelen az ülés azért, mert a Választmány, azaz a csoportok képviselői közül alig jelent meg néhány fő. Egy szó, mint száz, még húszan sem lézengtek a teremben.

Miért? Hová lett a kezdeti lelkesedés, hová szállt el annyi ember tenniakarása a DÖK megalakulása óta? A kérdésre adja meg mindenki önmaga a választ. Kimondva, kimondatlanul ott bújkált, bújkál mindannyiunkban a válatoztatás kényszere. Sajnos - az okok firtatása nélkül -, ott állunk, hogy a Diákönkormányzat átalakult valami olyasmivé, ami már nem a miénk. Elszakadt attól, amiért, akiért létrejött: az egyetemi hallgatóságtól. Nem volt megoldott az információáramlás: már szinte a választmányi tagok sem tudtak arról, amit az ÜT intézett. Mindenről később tájékozódhattunk és csak részlegesen. Mindez írható úgy az ÜT, mint a Választmány számlájára. Politikai szervezet lett a DÖK, amivé a legkevésbé sem lett volna szabad válnia. A hallgatóságot képviselte - bár őszintén az ő érdekében -, de megkérdése nélkül.

Változni kell. És változtatni!

Kívívtunk valamit, hatalmas munka és sok ember óriási áldozatvállalása árán, amit meg kell örizzünk: ez a DÖK. De nem ez a DÖK!

Hanem melyik? Hogyan tovább?

Legyen végre a DÖK a diákság érdekvédelmi szerve. Olyan, ahová fordulhatsz, ha problémáid orvoslásra várnak. Amelytől intézkedést remélhetsz, ha gondod van a tantervvel, az órákkal, a tanítás menetével, az oktatóddal, a vizsgarenddel; fordulhass valahová, ha igazságtalanságot, oktalanságot, hozzá nem értést tapasztalsz. S mindezt a DÖK vállalja fel - és álljon ki a Te, a Ti- a Mi érdekünkben magasabb egyetemi fórumokon.

Olyan szervezetté kell alakulnia, amely hozzásegít ahhoz, hogy magunkénak érezhessük, "belakjuk" végre ezt az egye-

temet. A legfontosabb persze az, amiért itt vagyunk: hogy megtanuljunk a medicinát, olyan színvonalon, hogy megalapozott tudás birtokában kezdhesünk hozzá ahhoz, amihez az itt eltöltött 5-6-(7)...stb év csak az első lépcső, s hogy magasabb szintű képzésben részesüljünk, hogy végre pl. a klinikai gyakorlatok színvonala olyan legyen, hogy az ott szerzett gyakorlati tudás elég támaszt nyújtson ahhoz, hogy a diplomát kézhez véve ne csak -jobb esetben- a tenni akarás, hanem a tenni tudás jellemezhesse a tevékenységünket, az orvostudomány bármely ágába fogunk is bele. Hogy az utcán sérültet látva ne kelljen orvosért kiáltanunk. Meg kell valósítanunk azt, hogy a tanárok, orvosok, oktatók általunk is megmérettessenek. Aki emberi és szakmai nagyságával, hozzáértésével kiérdemli, értékeljük azt, elismert legyen - legalább általunk. És az, akitől nincs mit tanulni, aki (a hallgatóság szigorú véleménye alapján is) alkalmatlan az oktatásra, ne taníthasson az egyetemen. Egy ősi kínai közmondás azt tartja: "Nem a mester (a tanár) választja meg a tanítványait. A tanítvány vállalja mesterét."

És felszólalni és harcolni a vizsgáztatás tisztaságáért, tisztességéért. Hogy a vizsgákon egyvalami lehessen a döntő: a tárgyi tudás. Pont. És el kell érni azt, hogy végre olyan tankönyveket és jegyzeteket használhassunk, melyekből nemcsak számonkérni, hanem tanulni is lehet.

Persze mi mást is akarunk. Szórakozni, kikapcsolódni ezen az egyetemen, melyre néhány rendezvényen kívül igazán mód nem volt, ill. nincs. Létre kell hozni az egyetemi klubot - a DOTE klubot, amely programjaival, lehetőségei-

Mottó:

"Éképp az öntudat belőlünk mind gyávat csinál,
S az elszántság természetes színét a gondolat
halványra betegíti.

Ily kétkedés által sok nagyszerű, fontos merény
Kifordul medriből, s elveszti tett nevét."

Shakespeare: Hamlet

vel, rendezvényeivel a nagy egyetemi klubokkal vetekedne. Bulikra, összejövetelekre van szükség. Zenekarok fellépésére, a Diákszinpad előadásaira, különféle műsorokra, ne adj isten előadóestekre.

Aztán ki kell alakítani egy klubhelyiséget, ahol bármikor egy tea, vagy egy üveg sör mellett le lehet ülni beszélgetni. Berendezni néhány asztallal és székekkel - és máris megoldódott egy nagy hiány.

Egyéb teendők is lennének, például szolgáltatásként a DÖK a tulajdonában lévő fénymásolóval előállítási költségen fénymásolna a DOTE hallgatóinak - vannak elképzelések ennek a lebonyolítására is.

A DÖK bizonyos anyagi kerettel rendelkezik, amelyet részint a minisztériumtól, részint az egyetemtól kap(ott?). Ez az összeg több százezres, akár néhány milliós nagyságrendű is lehet évente. Hogy hogyan és mire használjuk fel ezt, döntse el a Választmány.

Ha lesz Választmány.

Március 13-án, szerdán este 1/2 6-kor ül össze újra az egyetem Diákönkormányzata. Ekkor kerülne sor annak a néhány embernek a megválasztására, akik felvállalják egy új, diákközpontú, saját DÖK ügyvivői-vezetői feladatait. Ekkor kerülne sor arra, hogy a megújult DÖK kialakítsa új arcát, amelyet a "diákszinpad" képviselői határoznak majd meg.

Ha lesznek parlamenti képviselők, és személyek, akik közül választani lehet.

Ha van érdeklődés és van tenniakarás.

Önmagunkért.

A február 27-én tartott DÖK gyűlés egy stábot azzal bízott meg, hogy megpróbálja megteremteti a bázisát a változó - megváltozott szervezetnek. A megbízatás előtti és utáni beszélgetések, ötletek, javaslatok alapján fogalmazódtak meg ezek a gondolatok.

-Darvai László III./3.-

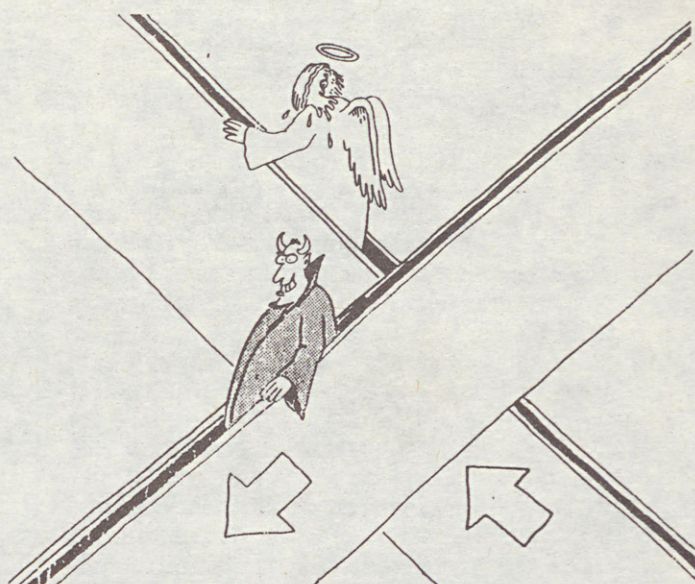
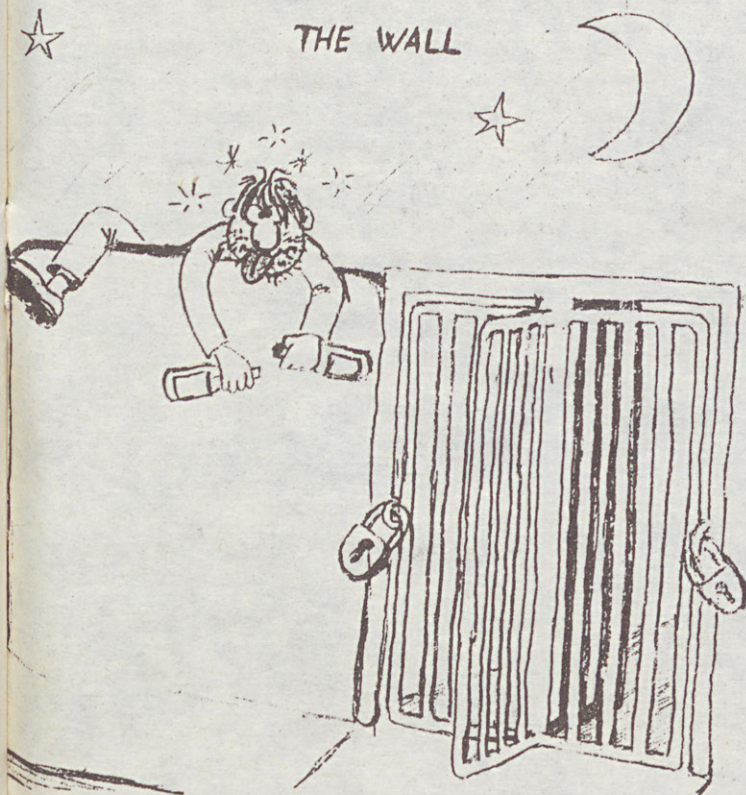
Mit te irták?

Tavaly oroszóráimon nem egy nyelv ismeretlen szavainak tanulása, hanem anyanyelvi tudásom megőrzése volt a célom. Csoportunk tagjai intenzív (heti 4 óra) átképzésben vettek részt. Őrmeesterünk mind a mai napig folytatja áldásos tevékenységét. A szovjet csapatok kivonulása után is rendületlenül züllesztí a keze alá rendelt hallgatókat. Szárnyaló fantáziájának nyelvújító törekvéseit olvashatjátok itt:

- > "A nyáron több a utazó." (A istenit neki!)
- > "A szállodák lehetnek elsosztályos, másodosztályos és harmadosztályos." (A medikusok meg elsővők, másodfokúk és harmadlagosak.)
- > "Hogy ez magyarul hogy mondjuk." (Az még számodra nem világos.)
- > "Próbáljon végigragozni, Teréz!" (Itt, mindenki előtt?)
- > "Nem nagyon így szokták mondani." (Tényleg nem.)
- > "Én csak a világos szobákat szeretek." (Az megy jól a sötét fejhez.)
- > "Mit feltétlenül kell megmutatni az érkezőnek." (Hát, először is a szórendet.)
- > "Terád bízik, hogy mondjad." (Mondanak, csak nem tudok megfogalmaznom.)
- > "Hogy van, tejszin?" (Kösz, jól!)
- > "Az egyetemen az ünnepélyes aktusok az aulában történnek." (Meg a kolizsobákban.)

- Kökény -

THE WALL

COGITO ERGO BUMM

@ Ha kezdődik életed hátralévő része.

Nem kéne eltakarítani innét ezt az egész bagázst és mindent előlről kezdeni valami újfajta állattal?

\$ Bármelyik fejlett országban megközelítőleg tízszer nagyobb a valószínűsége annak, hogy valaki elmeógyógyintézetbe kerüljön, mint annak, hogy bekerüljön egy egyetemre.

^ Minden kijárat egyben bejárat valahova.

& A világúr nincs is messze. Egyenesen felfelé másfél óra alatt odaérnék autóval.

* Gondoltak már arra, hogy ha Edison nem lett volna, gyertyafénynél néznénk a TV-t?

* A nagy nemzetek mindig úgy viselkedtek, mint a gengszterek, a kicsik meg mint a kurvák.

+ Pofa be! - magyarázta.

? Találkoztam egy kannibál törzssel, akiket római katolikus misszionáriusok megtérítettek. Most péntekenként csak halászsokat esznek.

() Mutass nekem egy embert, aki mindkét lábával a földön áll. Fogadjunk, hogy nem tudja felvenni a nadrágját.

)(Szeretem a munkát; lenyűgöz. Képes vagyok órákig ülni, és nézni.

!/? Rá kell ébrednünk, hogy éppoly mélységesen félünk élni és szeretni, mint meghalni.

Az orvos visszaszól

ANEKDOTÉ-K

"Gyötörnek a szelek. Már alig merek társaságba járni. Segíts! Széllovas"

Kedves hallgatótársam! A hang kiküszöbölésére bő gatyát és a glutensok erőteljes összehúzását javaslom. A szaggal már nehezebb megbirkóznunk (mármost a társaidnak). Egy jól bevált módszer: húzzál egy jót a Derby-s üvegből, hátha leér valami oda is, ahova kell. Ne feledd: már nem csak a nők vezetnek orruknál fogva a férfiakat!

"Folyton másnapos vagyok. Ha elvegyek bulizni, másnap teljesen használhatatlan vagyok az előadásokon és a gyakorlatokon. Hagyjak fel a buja életmóddal? Detox"

Hát, azt a viláért sem javasolnám. Azt már inkább, hogy legyengült szervezetedet ne tedd ki mindenféle előadók kénye-kedvének és az E. coli pusztító hatásának. Kerüld a felesleges izgalmat (pl. demók) és az előadóterem nyújtotta kellemetlen alvási pózokat. Hatékony regenerálódásra csak úgy számíthatsz, ha egy fél napot az ágyban döglesz. A másik felét meg már kár az egyetemre pazarolni. Este aztán jöhet az újabb buli, hisz azt Te is tudod, hogy az izomlázra is rá kell dolgozni, hogy elmúljon.

"Józszi lefeküdt Icéval, pedig asszonta hogy szeret. Nincs értelme az életnek. Tolive or not tolive?"
Ne haragudj már, miért feküdt volna le az Icéval, mikor az szemölcsös és borotválja a talpát? Józszi velem feküdt le, de nekem is azt mondta a szemét, hogy szeret. Ha engem kérdezel, not to live. Akkor legalább a szerda is az enyém lesz...

"Depressziós vagyok. 4/5 lett az anat demóm, pedig 1360 órát tanultam rá. Belőlem már sosem lesz orvos? Summa cum laude"

Hát, ha így folytatod nem, te család szégyene! Belegondoltál már, hogy egy négyes fogja rondítani az indexedet? Brrr... Még a hideg is kiráz. Javasolom, hogy evez más vizekre, mielőtt arcátlan tohonyasággal megfertőznéd még romlatlan társaidat. Egy jó tanács: próbáld meg legalább egy kicsit komolyan venni a tanulást!

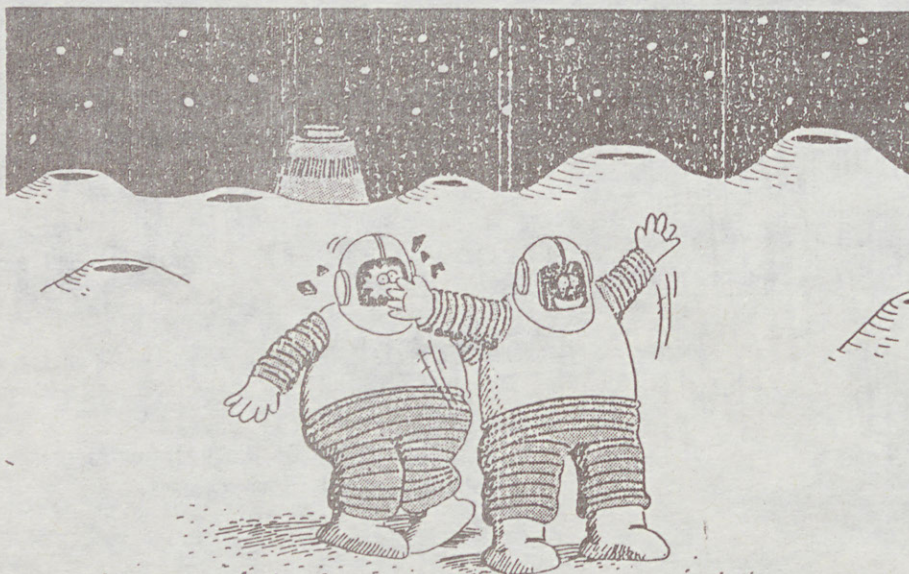
- Lazy -

A debreceni Szemklinika világhírd tanárának, Kettesy Kreiker volt az eredeti családneve. A felszabadulás után azonban úgy ítélte meg a helyzetet, jobb lesz ha magyarosítja a nevét. Alig történt ez meg, a prof. meghívót kapott Lengyelországba, egy szemész-kongresszusra. Klutazott, leadta iratait, ahogy szokás az ilyen helyeken. Egyszer csak azt vette észre, hogy az ügyintézők hümmögnek, fejüket csóváltgatják. Végül finoman elárulták, mi a baj: -Kedves Kettesy professzor úr! Mi nagyon örülünk annak, hogy elfáradt hozzánk, de az igazat megvallva Kreiker professzort vártuk Debrecenből, nem Önt!

Az egyik szemklinika sokak által ismert professzora többek között arról volt híres, hogy sűrűn használta az "izé" kifejezést. Egyik nap magából kikelve felkapta a telefonját és felhívta az egyetem gazdasági hivatalát:

-Az már mégeem járja, hogy Szeleczy kollégának elöl is van izéje, meg hátul is van izéje, nekem pedig sehol sincs izém!- Ezzel lecsapta a kagylót. A gazdasági hivatalban -bár nem értették, hogy mi is valójában a kifogás tárgya- jót nevettek a hallotakon, s csak jó idő múlva derült ki, hogy a telefonáló professzor azt találta méltánytalannak, hogy a kollégája klinikájánál elöl is, hátul is van virág a parkban, míg az ő intézeténél nincs.

A fogászat A. nevű professzorától igen-igen tartottak a medikusok. A vizsgákon nemegyszer olyan kérdéseket tett fel a hallgatónak, hogy arra megfelelni csak isteni csoda segítségével lehetett. Történt egyszer, hogy K.F. negyedéves hallgató szigorlata során valami igen faranuci kérdést kapott. A delikvens izzadt, ugyanis aranygyűrűs diplomára volt kilátása. Eddig életében mindig csak jeles kalkulust ért el, s most is szeretett volna jól szerepelni, de ez egyre kevésbé látszott lehetségesnek a furcsábbnál furcsább kérdések miatt. -Mi baj van, kolléga? -kérdezte meg kinlódását látva a prof. -Professzor úr, kérem, én még az életben nem vizsgáztam "jó"-ra. -Nincs baj -válaszolt a prof-, nem is fog, mert ez közepes.

Sikerült,
WARREN.

A HOLD!

SZÜKSÉG VAN-E RÁNK?

Oktatóink mostanság egyre gyakrabban panaszkodnak a hallgatók passzivitása miatt. Egyik professzorunk a medikusok gyér számát látván előadásán így kiáltott fel: "A többiek nem akarnak orvosok lenni?" Ő ugyan nem sejtette, de talán a probléma lényegére kérdezett rá.

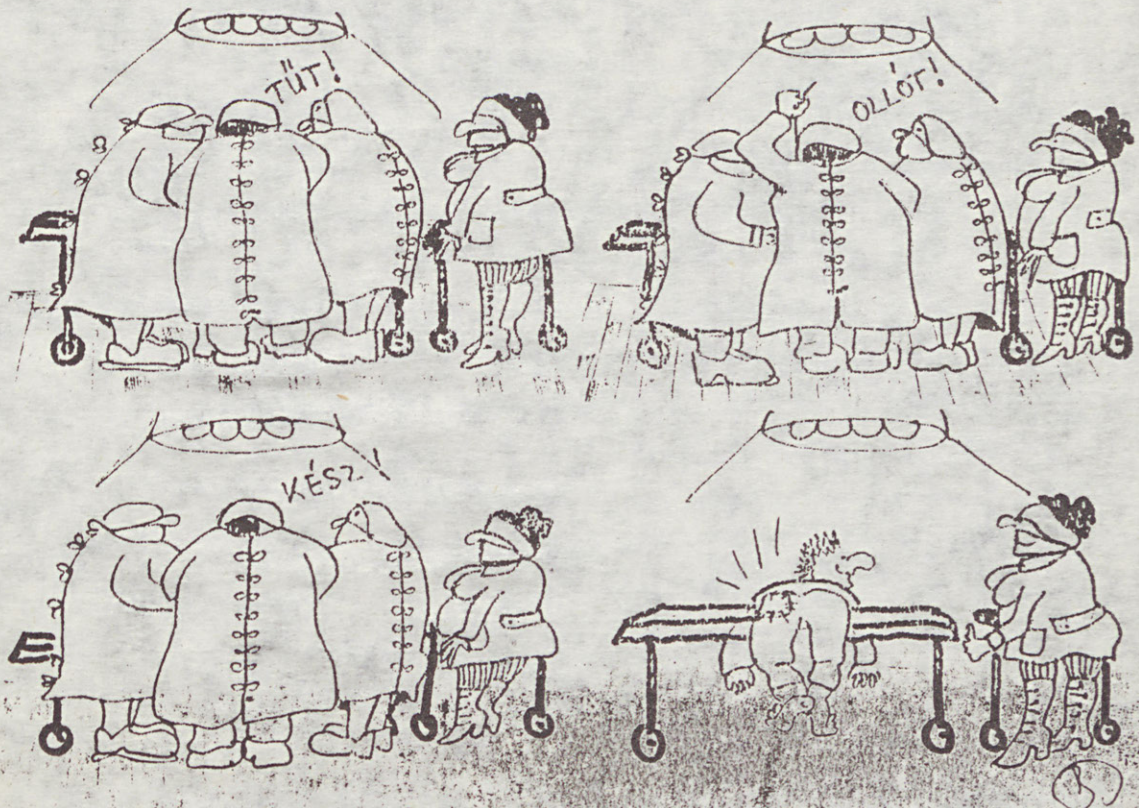
Vegyünk példának egy átlagos orvostanhallgatót, akiről tételezzük fel - és kérem Önöket is, kedves oktató olvasók, szintén tételezzék fel -, hogy bár nem zseni, de átlépvén az egyetem küszöbét minden vágya az, hogy az Orvosról benne élő idealizált képnek megfelelően minél több tudást és emberi méltóságot szívjon magába azért, hogy ne váljon belőle olyan orvos, amilyet az SZTK-ban vagy a kórházakban látott. Természetesen nem tartoznak az "igazi medicina" tárgykörébe, mégis lelke mélyén boldog izgatottsággal hallgatja főleg azokat az előadásokat, melyről számára is nyilvánvaló, hogy köze van a klinikumhoz. Hamarosan azonban rá kell döbennie, hogy nem azért kell tanulnia, hogy lelkesedését kielégítse, hanem azért, hogy túléljen. Van, akinél ez a felismerés hamarabb, van, akinél később következik be. Előbb utóbb csalódás éri, mert kiderül, hogy az a hallgató válik sikeressé, aki rafinált módon valamely intézetnek, valamelyik tanárnak, valamilyen tankönyvből, valamilyen módszerrel megfelelő. Mivel a példánkban szereplő átlagos medikus nem buta, ezért felismerését agyában elraktározza, és sajnos ezzel a tapasztalattal tarisznyájában lép be a felsőbb évekre, hogy az igazi medicinát kezdje el tanulni, amire majd az Életben szüksége lesz. Ez a tudat lelkesedésének kihunyófényben lévő parazsát lángra lobbantja és elkezd azon gondolkodni, hogy milyen orvos legyen. Először agysebész vagy szívebész szeretne lenni, később "csak" sebész, majd elkezd reálisan gondolkodni, és a rendelkezésére álló információk alapján rádöbben, hogy bár lenne egyáltalán valamilyen állása.

Tételezzük fel, hogy elhatározza, hogy az általa megálmodott gyermekorvosi szakmát ő hivatás-ként szeretné művelni és én megkockáztatom, hogy nagy százalékban úgy is tenné, de tudja előre, hogy az a néhány állás évekbe előre be van töltve. Nincs esélye. Tudja, hogy nincs esélye. Tudja, hogy ha bejön az új társadalombiztosítási rendszer, akkor lényegesen kevesebb állásra lesz szükség és orvosmunkanélküliség lesz. Tudja, hogy nem a tapasztalt szakorvosok lesznek munkanélküliek, hanem ő, a kezdő, akinek még nem tudják igazán hasznát venni. S bár mélyen együttérez a határainkon túli magyarok katasztrófális helyzetével, és erejétől mérten tesz is értük, tudja aényt, hogy egy év alatt annyi orvos jött hozzánk, mintha egy ötödik egyetem is működne hazánkban. Tudja azt, hogy leendő diplomája nem olyan multipotens, mint például a közgazdasági vagy műszaki diploma, mert ő csak orvos lehet.

Kedves Professzor Ur! Ugy áll a helyzet, hogy nem tudok válaszolni a kérdésére. Igen! A többiek is orvosok akarnak lenni! Nem tudom! Talán nem tudják, hogy mit akarnak.

Ezzel a cikkel két célunk van. Egyrészt párbeszédet szeretnénk nyitni a felsorolt problémákról és szeretnénk tudni a másik oldal véleményét is. Másrészt szeretnénk megkérni az egyetem vezetését, professzorainkat, tanárainkat, hogy adjanak objektív választ a címben szereplő kérdésre, hogy szükség van-e ránk, szükség lesz-e ennyi fiatal kezdő orvosra? Nem vigasztalást, nem bátorítást, nem kioktatást kérünk, hanem tényeket! Tényeket azért, hogy tudjuk, hogy miért tanulunk. Tényeket azért, hogy az orvoslást minél többen tudják közülünk hivatás-ként, és ne csupán szakmaként művelni.

- Tóth Imre & Jenei Zoltán

A DIÁKONKORMÁNYZAT KÖVETKEZŐ VÁLASZTHÁNYI GYŰLÉSE MÁRC. 13-ÁN (SZERDÁN) 17.30-KOR KERÜL MEGRENDEZÉSRE AZ ELMELETI TOMB ELŐADÓTEREMBEN.

MOST FOG SOR KERÜLNI AZ ÚJ ÜGYVIVŐI TESTÜLET MEGVÁLASZTÁSÁRA, VALAMINT ARRRA, HOGY KI-KI ELMONDHASSA: MIT VÁR A DOK-TÓL A JÖVŐBEN. VÉLEMÉNYEKRE, JAVASLATOKRA VAN SZÜKSÉG. KÉRÜNK MINDEN VÁLASZTHÁNYI TAGOT, HOZZA EL CSOPORTJA VÉLEMÉNYÉT!

GONDOLKODJATOR AZON IS, HOGY KIK LENNÉNEK AZOK A SZEMÉLYEK, AKIKET JAVASOLNÁTOR AZ ÜGYVIVŐI TESTÜLETBE. AKI AMBÍCIÓT ÉREZ EHHEZ, KÉRJÜK, AZ IS JELENTKEZZEN!

A CSOPORTOK KÉPVISELŐIN KÍVÜL VÁRUNK MINDEN ÉRDEKLŐDŐT!

Számítástechnika iránt érdeklődők!

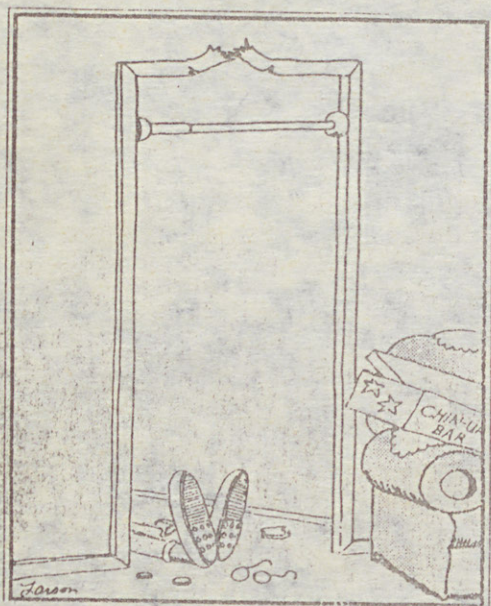
A DOTE Kibernetikai Kör tagfelvételt hirdet. A kör tagja lehet bármely DOTE-hallgató, aki szeretne számítógéppel dolgozni, tanulni. IBM AT, XT kompatibilis gépeinkkel, EPSON nyomtatóinkkal, Commodore gépeinkkel állunk rendelkezésedre.

A tagfelvétel időpontja: 1991. március 21. (szerda).
10h 30perc

A tagfelvétel helye: Kibernetikai kör tere a II. kollégium alagsorában.

Minden érdeklődőt várunk.

Németh Tamás
Kib kör vezetője

KERDŐJEL, a DOTE DOK információs kiadványa
Készült: PIREMON nyomda DEBRECEN
Felelős kiadó: Prof. Dr. Gomba Szabolcs
Főszerkesztő: Suhai Gábor
Tördelős: Békési László
Szerkesztőség: DOTE III. koll. Móricz Zsigmond krt. 22.

Az Egyetemi Tanács

1991. február 22-i ülésén megválasztotta a következő bizottságokat:

Oktatási Bizottság:

- a, Intézetvezetők: dr. Gomba Szabolcs
dr. Keszthelyi Gusztáv
dr. Muszbek László
- b, Oktatók: dr. Molnár Péter
dr. Gáspár Levente
dr. Mándi Barnabás
dr. Parragh György
- c, Hallgatók: Sárosi Ákos I. évf.
Kardos László II. évf.
Nemes Zoltán III. évf.
Skribek Ákos IV. évf.
Najdú Szabolcs IV. FöSz
Kocsis Katalin V. évf.
Nagy László VI. évf.
Szepesi Gábor VI. évf.

ALBIZOTTSÁGOK

1. Tanulmányi ab:
elnök: dr. Molnár Péter
plusz 8 oktató
plusz 8 hallgató
2. TOK ab:
elnök: dr. Kovács Tibor
plusz 7 oktató
plusz 7 hallgató
3. Külügyi ab:
elnök: dr. Muszbek László
plusz 3 oktató
plusz 1 hallgató

